

нето си *сбогомъ* на момичетата, и подирь малко колата, като изминѣхъ бърже улицѣтъ на Пампелуна, излѣзохъ изъ града.

Осемдесетъ и двѣ левгы трѣбаше да преминѣтъ за да стигнѣтъ въ Мадритъ, и Фернандо искаше да спечели и четиритѣ петъ часа, които минѣ въ фамиліята си.

Но който плаща добръ, пѣтува бърже; а Фернандо прѣскаше златото по пѣтя, за туй еще въ сѣщия вечерь пѣтницѣтъ ни преминѣхъ Естелла, Гвардія, прѣгазихъ Ебро и слѣдовахъ да каратъ цѣла нощъ.

Трудно бѣше да не обикне челоуѣкъ Фернанда д'Алвайда.

Въ нѣколко минути са спрїателяваше челоуѣкъ съ него, и като са спрїятельше не можаше да са начуди на кроткыя му и любезенъ нравъ, на прямодушїето и искренностьта му, на вѣжливото му и деликатно докарванье, ако и да бѣше толкози богатъ и рожба на една знаменита и голѣма фамилія. Безъ да слѣзва отъ высокото си положенїе, той въздигаше другытъ до себеси чрезъ благородната си и вѣжлива обхода.

Приложете на туй безгрижностьта на младыя му възраст и на военното му званїе, и ще разумѣете защо въ войската бѣ обожаванъ отъ войнытъ и отъ подчиненнытъ си, а въ безкрайнытъ си помѣстїя са благославяше отъ живущытъ на тѣхъ.

Колкото за сношенїята му съ Двора, ный видѣхмы съ какво дѣрзновенїе, първоя пѣтъ когато влѣзе въ царскыя съвѣтъ, изложи той истината и защити злополучїето.

Истинно е, че ради тѣзи си откровенность той стоя нѣколко недѣли въ затворъ; но излѣзе изъ нея като полковникъ на царицина полкъ, и отъ тогасъ, при сичкытъ му силны врагове, напредваньето му, както го рече и той самъ, бѣше славно и бързо. Той бѣ забѣлѣзаль даже очуденъ че и при самого маркиза Спинола, военачалника му, едно незнайно покровителство го подкрѣпяше тайно, безъ да възможе да го научи.